

S láskou z Paříža

Jules

Wake

Ljndeni

S láskou z Paríža

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Jules Wake

S láskou z Paríža – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

S láskou z Paříže

Jules Wake

S láskou z Paříža

Preložila Tamara Chovanová

Ljndeni

Jules Wake: From Paris With Love This Christmas

Copyright © Jules Wake, 2015

Translation © Tamara Chovanová, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Graphic design of the cover © Peter Považan, 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať s cieľom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4878-0

ISBN e-knihy 978-80-566-4893-3 (1. zverejnenie, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4894-0 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-4892-6 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

*Túto knihu s láskou venujem Nickovi,
Ellie a Mattovi.*

Kapitola 1

Dolu sa v blikajúcich svetlách mesta hadila Temža, trblietala sa cez riedke oblaky ako nedosiahnuteľné diamanty. Siene zovrelo žalúdok a prstami stisla opierku.

„Všetko v poriadku?“ spýtala sa staršia žena vedľa nej so slabým americkým prízvukom. „Ste nervózna, keď cestujete lietadlom?“

Odkedy vzlietli z Letiska Charla de Gaulla, Siena bola presvedčená, že vedľa nej sedí herečka Mary Steenburgenová, ale nebolo by dobré nadviazať rozhovor s celebritou, keby dala najavo, že vie, kto je.

„Nervózna?“ zasmiala sa Siena trochu piskľavo. Bola doslova pekelné vydesená, ale nemalo to nič spoločné s letom. „Nie, veď toto nie je poriadny let, nemyslíte?“ Nasadila usmiatu tvár. „Chvíľu hore a hneď dole.“ Mala nalietaných toľko kilometrov, že by mohla letieť aj na Mesiac. Jej tretia súprava kufrov od Louisa Vuittona bola už poriadne ošúchaná.

„Už ste niekedy boli v Londýne?“

Znova ten jemný hlas. Musí to byť tá herečka.

„Jeden-dva razy.“

„Prepáčte, vy ste Britka. Stupídna otázka. Počujem, že máte britský prízvuk. Idete na Vianoce domov?“

Stupíidna otázka, ako to vyslovila „možno Mary“, nebola až taká stupídna. Siena mala oficiálne rovnaký britský pôvod ako nátierka Marmite a čaj Twinings, ktorý jej *maman* dávala na raňajky každý deň, ale väčšinu života prežila vo Francúzsku. Myslela si, že sa cíti ako Francúzka, ale ako to mala vedieť naisto? Niekedy, v skutočnosti dosť často, netušila, čo si má myslieť o mnohých veciach.

„Nie, idem k sestre. Na Vianoce sa musím vrátiť domov,“ vyhrkla. Musí byť v zámku na Harryho párty, dvadsiateho tretieho oslávi šesťdesiatku. Pozrela na hodinky a hrýzla si peru. Teraz už zrejme zistili, že nie je doma. Stôl na večeru bol rezervovaný na pol deviatu. Jej takmer snúbenec Yves bude nahnevaný, mama bude zúriť a nevlastný otec Harry bude možno sklamaný.

„Ach, to je milé, srdiečko.“ Mary sa nežne usmiala a na lícach sa jej objavili jamky. „Zbožňujem, keď som so sestrou.“

Siena očervenela. Mary by si myslela, že je hrozná sestra. Laurie nevidela celé dva roky, hoci ju neraz pozývala. Rozhodne ignorovala tento sled myšlienok a sústredila sa na svoju sušedu, možno celebritu. Čítala niekde, že Mary Steenburgenová má sestru? Siena vedela, že je vydatá za toho chlapíka, čo hral v sitkome *Na zdravie* a v seriáli *Kriminálka Las Vegas*. V časopise *Hello* alebo *Grazia* videla ich fotku, ako boli na prechádzke so svojimi psami.

„Je staršia alebo mladšia než vy?“

„Prosím? Čože?“

„Vaša sestra je staršia alebo mladšia?“

„Staršia o osem rokov.“

„Ste si blízke?“

Siena preglgla. „Píšeme si esemesky, niekedy sme v styku aj na Facebooku.“ To znelo trápne. S povzdychom dodala: „Je to trochu zložité. Vlastne veľmi zložité. Naši rodičia sa rozviedli, keď som bola malá. Ja som žila s mamou vo Francúzsku, Laurie zostala pri otcovi v Anglicku. Prvý raz som sa s ňou poriadne stretla pred dvoma rokmi.“ Takže si neboli veľmi blízke.

„Ach bože!“ Americká perfektná filmová mama, ak to bola ona, sa zhrozila. „To bolo nezvyčajné riešenie.“ Potom so súcitným úsmevom dodala: „Milé od vás, že k nej idete na návštevu. Zdržíte sa tam dlhšie?“

To bola otázka za milión. Siena si prekrížila nohy, potom ich znova prekrížila na druhú stranu, pozerala na svoju čerstvú manikúru, obdivovala ligotavé nechty vo farbe Santovho výstroja. Poslala Laurie esemesku, či môže prísť na víkend. Mame nechala odkaz, že sa vráti o mesiac. Ani jedno nebola pravda.

„Ešte neviem. Zrejme dovedy, kým nebudem pripravená ísť domov. Viete, bolo to dosť impulzívne rozhodnutie.“

To znelo dobre. Bolo to spontánne. Zábavné. Nebol to zúfaly, trápny útek. Strávi nejaký čas so sestrou. Užijú si spolu príjemné chvíle. Nezmienila sa o tom, že sestre poslala esemesku len pred piatimi hodinami.

„Mali by ste zostať na Vianoce. Zbožňujem Londýn v tomto čase. Obchody, Hyde Park, vianočné osvetlenie.“ Mary sa sebakriticky zasmiala. „Čo to tu hovorím? Prichádzate z Paríža. Ten je na Vianoce krásny!“

Siena zatvorila oči a pichlo ju pri srdci. Nákupné stredisko Galeries Lafayette žiarilo tisíckami svetiel a, samozrejme, svietil tam aj vianočný stromček. Osvetlený bulvár Champs-Élysées lemovali jedle, ktoré odrážali do tmavej noci úlomky bielych diamantov. Pri Eiffelovke sa korčuľovali ľudia a zadychčane zastonali, keď do seba narazili. Na vianočných trhoch pri

Notre-Dame alebo Trocadére predávali horúce tartiflette, ktoré v zime zahriali.

Zbožňovala čas, keď sa blížili Vianoce, ale keď konečne prišli, každý rok akoby iskra pohasla. Skutočné sviatky sa jej už nezдали také úžasné.

Tak prečo v odkaze hlúpo slúbila, že príde na Vianoce, keď mohla byť sama aj inde?

Medzičasom si dopraje pár týždňov, aby sa vydýchala a vyriešila to. V poslednom čase akoby ju všetko zahltilo, už nevedela poriadne rozmýšľať. Mama to určite pochopí.

Keď sa v kabíne zmenil tlak, zaľahlo jej v ušiach. Kapitán oznámil, že o desať minút pristanú a priletia načas. Pozrela do uličky v strachu, že jej niekto položí ruku na plece a povie: „Podďte so mnou, *mademoiselle*.“

Pozrela na hodinky. Možno chvíľu potrvá, kým prejde pasovou kontrolou, na letisku Heathrow to vždy trvalo dlho, ale aspoň nemusí čakať na batožinu. Potenciálnu pohromu, že si zbalila iba dva páry číziem a minimum oblečenia, viac ako vyvážilo, že bude môcť rýchlo zmiznúť z letiska. Len čo odíde, bude voľná.

Pri tej utešujúcej myšlienke sa usmiala na Američanku, ktorá zrejme nebola Mary, a upriamila pozornosť na časopis *Hello*, ktorý mala otvorený na kolenách. Upútala ju jedna fotka a ťloskla, neubránila sa tomu.

„Tak to je veľká chyba,“ pokrútila hlavou. Čo si tá mladá filmová hviezdička myslela?

„Prosím, srdiečko?“

Siena ukázala susede dvojstranu v časopise.

„No vážne, čo na to povieť? Šaty s ramienkom na jedno plece sú dávno pasé. Hoci tie topánky Dolce and Gabbana sú pekné a takmer zachránili celý outfit, no sú z vlaňajšej kolekcie.“

Žena zamyslene skúmala fotku.

„Viete, srdiečko, niekedy nemáte na výber. V zákulisí sa všetcič odohráva. Do jej života kafrú agenti, hovorkyne. Tá chudera zrejme nežije podľa svojich predstáv. Len si predstavte, že celý čas tancujete, ako vám pískajú.“

Siena si to nemusela predstavovať.

„Najmä keď je taká mladá. Mala by si užívať život. S pribúdajúcimi rokmi je to ľahšie, môžete všetkých poslať do čerta.“

Bonté divine, dúfala Siena.

Keď sa konečne rozhodla, že sa spýta tej ženy, či je naozaj Mary, motory lietadla zrazu zahučali a prezradili, že klesajú, a hoci Siena nalietala tisícky kilometrov, neubránila sa tomu a znova zovrela opierku. O chvíľu lietadlo dosadlo. Pristáli.

Anglicko.

Siena zatvorila oči. Je tu. Kapitán ich privítal v Londýne a oznámil, že je jedenásť hodín večer miestneho času.

Jedenásť hodín. Je to možné? Zdalo sa jej, že prešla celá večnosť odvtedy, čo po špičkách vyšla zo zámku do noci ako zlodejka a zvierala narýchlo zbalenú príručnú tašku.

Hoci bolo neskoro, na Heathrow vládol ruch a zhon. Všade naokolo sa ozývali rôzne jazyky.

Pípol jej mobil. Ďalšia esemeska od Orangeu, ktorý ju vítal v Anglicku, tretia odkedy vystúpila z lietadla. Laurie sa jej neozvala, ale vždy chvíľu trvalo, kým sa mobil zorientuje na novej sieti. Siena možno nepozná sestru až tak dobre, ale jedno vedela – na Laurie sa dalo stopercentne spoľahnúť. Bude tu.

Posledné dva roky boli v kontakte, ako sľúbila. Počas tých dvoch dní, keď sa prvý raz stretli ako dospelé, jej Laurie neuveriteľne veľkoryso ponúkla, že v jej dome sa vždy pre ňu nájde miesto. A teraz to Siena využije.

Prstami skrolovala po displeji a vyhľadala svoju obľúbenú fotku. Prvú, čo jej Laurie poslala. V posledných týždňoch to bol jej talizman.

Dvoma prstami fotku zväčšila a zaostrila na malú dvoj lôžkovú posteľ s mosadznou konštrukciou. Biela perina vyzerala ako kopa čerstvo napadaného snehu, na nej boli rozhodené fialové, svetlomodré a strieborné vankúše. Za čelom postele sa vynímali pekné látkové tapety. Po oboch stranách postele stáli biele nočné stolíky s lampičkou.

Keby to bola papierová fotografia, už by bola dávno zodratá na miestach, kde sa jej často dotýkala, a žasla nad tým, aká nápaditá bola jej sestra. S úsmevom hľadela na digitálnu snímku a zmenšila ju, akoby ju starostlivo odkladala. Dnes v noci bude spať v tej posteli. Bude v bezpečí vo svojej izbe. Keby to nebolo také smutné, zasmiala by sa nad tým, akým smerom sa uberajú jej myšlienky. Nebola predsa úbohá sirota Anna. Mala vlastné izby v niekoľkých domoch vo Francúzsku, v jednom na ostrove Mustique a v jednom v New Yorku.

Toto však bolo čosi iné. Sestra ju nemusela prichýliť. Laurie jej nič nedlhovala, nech *maman* hovorila čokoľvek.

„Pasová kontrola, slečna,“ vyštekol na ňu uniformovaný muž v malej búdke. „A odložte ten mobil, prosím vás.“

„Prepáčte.“ Žiarivo sa naňho usmiala, ale napočudovanie to vôbec nezabralo. Tváril sa nevrl. Ešte vždy s úsmevom bola rozhodnutá získať si ho, posunula pas popod sklo k nemu a mobil strčila do kabelky.

Teraz nemalo zmysel volať Laurie, keď ju o pár minút uvidí.

Namrzený úradník unavene pozrel na ňu, potom na fotku a prešiel cez pas čítačkou čiarového kódu. Dlho čosi skúmal na displeji. Siene sa na chvíľu rozbúšilo srdce. Určite ju ešte nikto nehľadá, tak rýchlo naozaj nie.

Úradník jej pozrel do tváre, potom znova na fotku. Keď jej znova skúmal tvár, usilovala sa tváriť bezvýrazne ako na fotke. Srdce sa jej nepríjemne rozbúšilo. Yvova rodina mala známosti medzi právnikmi v celom Francúzsku, že by si ich našla aj tu?

Po najdlhších tridsiatich sekundách v jej živote úradník konečne posunul pas popod sklo k nej. Siena takmer omdlela od úľavy, strčila pas do kabelky a bez obzretia zamierila k východu s nápisom *Niž na preclenie*.

Hotovo! Ešte vybaviť toto a bude v suchu. Oficiálne v Anglicku.

Keď sa blížila k dvojkrídlovým dverám, spomalila. Bude Laurie vyzeráť ako predtým? Bude mať iný účes? Siene poskočilo srdce, potlačila dvere a s úsmevom skúmala tváre čakajúcich ľudí. Všetci na ňu pozerali dychtivo, s nádejou.

Rýchlo si prešla dlaňami po džínsoch, dlane mala trochu zvlhnuté. Keď odchádzala tak náhlivo, nestihla zájsť ku kadevníčke ani na kozmetiku. Hoci na sebe mala džínsy značky 7 For All Mankind a top od Stelly McCartneyovej, jej oblečenie vyzeralo, akoby len šla na nákupy, niežeby vystúpila z letu prvej triedy do priletovej haly v termináli číslo štyri. Chvalabohu, v lietadle nevidela nikoho známeho a nezdalo sa jej, že by tam číhali paparazzovia.

Siene behali oči sem a tam ako dychtivej diváčke na finále tenisového turnaja na Roland-Garros. Kde je Laurie? Nemohla vidieť každého. Bolo tam zopár elegantne oblečených mužov s ceduľami s menami krivolako napísanými rukou. Je určite príjemnejšie, keď vás čaká rodina, nie? Nieкто, koho objímete a vybozkávate, ako to videla vo filmoch. Keď niekam prišla s rodičmi, zvyčajne na nich čakal šofér.

Znova prebehla pohľadom tie tváre. Nezbadala Laurie? Lepšie sa pozrela.

Možno jej sestra mešká. Parkuje auto. Už bolo takmer trištvrte na dvanásť. Na cestách by nemali byť zápchy, hoci ktovie. V sobotu večer bola pri Víťaznom oblúku šialená premávka. Znova skontrolovala esemesky. Napísala jej správne čas pristátia? Možno v tom zhone oznámila Laurie, že lietadlo odlieta o jedenástej, nie že prileť. Nie, našla poslednú esemesku, ktorú poslala popoludní.

Čau, Laurie, pamätáš sa, ako si ma pozývala, aby som prišla hoci aj navždy, že som kedykoľvek vítaná a prídeš ma vyzdvihnúť? Tak neomdli. Prichádzam. Moje lietadlo pristane dnes o jedenástej večer. Na Heathrow. Air France. Let číslo 1080. Môžeš po mňa prísť? Už sa neviem dočkať, kedy Ťa uvidím a konečne budem spať vo svojej izbe.

Kde je Laurie?

Aj keby sa počet ľudí za poslednú polhodinu nezmenšil, bola by si ho hneď všimla. Vo vlnách z neho vyžaroval hnev a podráždenosť. Kráčať rázne ako nahnevaný Mojžiš, ľudia pred ním ustupovali. Z vnútorného vrečka na čiernej koženej bunde vytiahol biely papier a zdvihol ho do výšky, potom sa oprel o stĺp.

Siena sa takmer nahlas zasmiala. Tento chlapík by sa mal čosi naučiť o prístupe k zákazníkom. Obočie mal nahnevane zvrátené, priam zlovestne spojené. S takým výrazom by odplašil cestujúcich späť do lietadla.

Teraz sa tváril znudene a rezignovane, papier mu visel z ruky, akoby bolo nad jeho sily zdvihnúť ho do úrovne hrude, ako držali cedule iní šoféri.

Znova pozrela na mobil. Laurie sa stále neozývala. Už bolo takmer štvrt' na jednu.

Siena prešlapovala z nohy na nohu. Jej pohyb upútal pozornosť tmavovlasého muža opretého o stĺp. Ako môže dospelý muž tak odúvať pery a pritom vyzeráť príťažlivo? Mal by pôsobiť absurdne, ale tá plná spodná pera bola rozkošná. Znova mu kradmo pozrela do tváre a on na ňu zlovestne zagánil. Vtedy zbadala meno na jeho papieri.

Ach, *merde!*

Jej meno nebolo napísané správne, ale väčšina ľudí ho nevedela správne napísať, takže mu to nemohla zazlievať. Venovala mu svoj tisíckilowattový úsmev, podišla dopredu, kývla hlavou na svoje meno. Bez slova pozrel na papier, potom znova na ňu. Netváril sa o nič srdečnejšie, skôr chladnejšie.

Mlčky stáli oproti sebe, čakali, že ticho preruší ten druhý. Sekundy ubiehali, ani jeden nič nepovedal. Zafala ruky po bokoch, únava zvíťazila. „Ja som Siena. S jedným ,n‘.“

„Ako viete, že nečakám na Siennu s dvoma ,n‘?“ zahundral.

Dofrasa, to jej nenapadlo. Pokrčila plecami. „Prepáčte, moja chyba.“

Urobila len dva kroky a schytil ju rukou.

„Predpokladám, že vy ste Laurina sestra.“

„Áno.“ Siena si ho zvedavo obzerala. Zaboril do nej prenikavé modré oči, široké ústa s plnou spodnou perou spurne stisol. Bol krásny a namosúrený, nemal ani štipku šarmu.

„Mal som vás vyzdvihnúť. Laurie tu momentálne nie je.“

„Ach!“ To Sienu vykoľajilo. „Kde je?“

Zdvihol obočie. Neznášala, keď to ľudia robili. „Kde je? To chcete vedieť?“

„Áno, rada by som to vedela.“

„Vážne? Pošlete jej esemesku o šiestej večer a čakáte, že všetko odloží bokom a vyzdvihne vás? A pýtate sa, kde je?“

„Neviem, čo to má s vami spoločné.“ Nech je ten muž koľvek, je veľmi drzý.

Chvíľu len stál a premeriaval si ju, cítila sa ako modelka, ktorú šacujú, či jej dobre padnú značkové šaty šité na mieru.

„Nie, zrejme to naozaj neviete. Máte pravdu, so mnou to nemá nič spoločné.“ Hoci s ňou súhlasil, vyslovil to ako urážku. „Laurie je hore v Yorkshire.“

„V Yorkshire!“ Siena sa cítila trochu hlúpo, že opakuje jeho slová, ale nevedela, kde je Yorkshire a prečo je hore. Znelo to čudne, akoby bol niekde vo vesmíre, čo by určite vedela, keby niekto kolonizoval vesmír.

„Norah spadla a Laurie bola takmer celý deň v špitáli. Požiadala ma, aby som vás vyzdvihol. Nemá tam dobrý signál, tak vám nemohla oznámiť, že nepríde. Mám vás vziať na noc k nej domov. Ráno sa s vami Laurie porozpráva.“ Každú vetu hovoril sekane, akoby mal v ústach pripínáčky a nechcel o nijaký prísť.

Siena si nejasne spomínala, že Laurie sa v niektorom minulom maile zmienila o Norah.

„Myslela som si, že Norah pracovala pre strýka Milesa. Tuhším bola gazdiná, nie?“ premýšľala Siena nahlas, čo bolo hlúpe, lebo šofér to sotva bude vedieť.

Mohol sa ešte väčšmi mračiť? „Stále je gazdiná. Aj keď Miles zomrel, ona je stále gazdiná.“

„Aha.“ Siena sa veľmi usilovala usmievať napriek jeho vražednému výrazu a mätúcim informáciám.

Mala pocit, že sa ocitla na veľmi nebezpečnom území, ale netušila, ako sa zmenilo na hotové mínové pole. Tento desivý, ale krásny muž môže každú chvíľu vybuchnúť. Znervóznilo ju to. Ľudia k nej boli zvyčajne milí. Väčšinou. Zdalo sa jej najbezpečnejšie usmievať sa a nedráždiť ho rečami. Hoci jej úsmevy

mu veľmi nezlepšili náladu. Dlho bolo ticho, no napokon si zúfalo vzdychol a prehovoril.

„Norah má osemdesiatšesť rokov.“ Potom dodal. „Laurie povedala, že ju nemôže opustiť.“

„Samozrejme.“ Sienu už boleli líca, ale stále sa usmievala.

„Tak ma požiadala, aby som vás vyzdvihol.“

„No dobre teda... Zdravím, ja som... ale vy viete, kto som. Laurina sestra.“

„Dobre viem, kto ste,“ odsekol sucho.

Musel to vysloviť tak nepríjemne? Bola predsa dobre vychovaná.

„To je vaša batožina?“ Ukázal na jej príručnú tašku a nabitú igelitku z obchodu na letisku.

Prikývla. Príručná taška vyzerala trochu smutne, keď tam ležala tak sama, ale Siena nemala čas poriadne sa zbaliť. Našťastie sa jej podarilo nakúpiť základné potreby na letisku.

„Áno, nemám veľa vecí, ale aj tak si čoskoro potrebujem kúpiť jarné oblečenie, tak som si pomyslela, že to môžem urobiť tu. Takže áno, obávam sa, že to je všetko.“

Krivo na ňu pozrel. „Ja s tým nemám problém, verte mi.“ Bez slova úmyselne vykročil tak rýchlo, akoby chcel zachovať čo najväčší odstup.

„Ehm, prosím vás,“ zakričala za ním. Obrátil sa. „Nezabudli ste tu niečo?“ Možno nie je dobrý šofér, ale mal by sa postarať o základné veci. „Moje tašky.“

V modrých očiach sa mu zračilo pobúrenie a pokrútil hlavou, šomrúc si popod nos. Schytil tašky a odpochoďoval. Tomuto mužovi veru nedá tringelt. Ejha, dofrasa, v Anglicku platia librami, čo? A ona má v peňaženke iba eurá. Usilovala sa udržať s ním krok, hoci kráčal rázne.

Možno to nebol najlepší nápad. Vo vrecku jej zabzučal mobil a vzala ho do ruky. Laurie? Nie, *maman*. V bránici cítila napätie a chvíľu nevedela dýchať. Blik, blik, blik. Jej mobil pripomínal maják. Zastala a hľadela naň, prst jej zavisol nad displejom.

Muž pred ňou zastal a obrátil sa.

„Tak prijmete ten hovor? Alebo budete civieť na mobil celý večer? Niektorí z nás majú ráno povinnosti.“

Vzdychla a dobehla ho. Len čo budú v aute, on bude šoférovať a ona si môže vzadu pospať, kým neprídu k Laurinmu domu v Leighton Buzzarde. Netušila, v ktorej časti Londýna sa nachádza alebo ako dlho potrvá cesta, ale zdalo sa jej jednoduchšie nepýtať sa.

Siena prudko zastala, ale neodvážila sa ani otvoriť ústa. To nemôže byť pravda. Pre akú trápnu firmu tento chlap pracuje?

„Tak sadajte,“ zavrčal ponad plece, keď otvoril kapotu zablateného Land Roveru. „Už je po polnoci.“

„To nemyslíte vážne.“ Pozerala na špinavé zelené auto. „Toto je vaše auto?“

„Myslím to vážne. Je to moje auto. Ale nijaké strachy, poznám aj iné riešenie.“

„Vďakabohu.“ Poobzerala sa po parkovisku a o dve miesta ďalej zbadala ligotavý čierny mercedes. „Aké?“

Pozrel dolu, očami prešiel po jej nohách až k zemi. Sledovala jeho pohľad.

„Čo je?“

„Práve sa na to pozeráte.“

Očervenela. Pohodila hlavou, prešla k dverám auta a s čo najväčším *froideur* ich otvorila a usadila sa. Vzápätí si uvedomila, že urobila chybu.

Stál pri dverách a s úškrnom držal kľúče. „Niečo vám ušlo.“

Vystúpila, ani naňho nepozrela, s bezvýraznou tvárou prešla okolo auta a sadla si na sedadlo spolujazdca. No a čo, keď bola zvyknutá na volant na ľavej strane, nemusel byť taký protivný.

Toto hrozné auto pôsobilo spartánsky a nepohodlne. Sotva si v ňom pospí. Aj keď nasadala hore, tesné džínsy sa jej zarezávali do stehien. Nohy sa jej okamžite po členky zaborili do bielych papierových vreciek, plechoviek od kokakoly a pohárikov od kávy.

V aute sa vznášal pach spotených ponožiek. Tomu sa nedá hovoriť auto, nebolo to civilizované prostredie.

Hoci jej celé roky vstúpili bezchybné správanie, nechtiac sa striasla, neubránila sa tomu. V očiach sa mu mihol zvláštny výraz a už si myslela, že ho znova urazila. Ľahko sa urážal.

„Mrzí ma ten svinčík. Nečakal som, že dnes niekoho poveziem.“

„Už ste niekoho viezli?“ Tie slová rýchlo vyhrkla, nestihla sa zastaviť.

Otočil hlavu a v očiach mu videla čosi ako súhlas. Lútostivo sa na ňu usmial. „Teraz ste ma dostali. Nie, toto je môj pracovný tátoš.“ S láskou potľapkal palubnú dosku a pozrel jej na nohy, ktorými odhrnula neporiadok nabok. Dve plechovky od kokakoly do seba narazili a zaštrngali.

„Uf!“ zdvihla nohy a ruky položila na kolená. „Dúfam, že tu nemáte potkany.“

V očiach sa mu šibalsky zaiskrilo a na tvári sa mu náhle mihol veselý úsmev. „Je to možné.“ Naštartoval a dieselový motor sa s burácaním prebral k životu.

Siena ukradomky pozrela na jeho profil, zatiaľ čo manévroval z parkoviska. Keď už boli v aute, zlá nálada akoby ho prešla. Pôbil trochu ľudskejšie a musela uznať, že aj veľmi príťažlivý, hoci bol nekultivovaný. Niežeby to bol jej typ. Bol priveľmi

zanedbaný a chlapecký. Tvrďas. Hrozný tvrďas. Na brade a lícach tmavé strnisko, ktoré zvyrazňovalo výrazné línie jeho tváre a silnú sánku. Stačilo by ho obliecť do slušného obleku a hneď by vyzeral lepšie, hoci ramená aj nohy mal zrejme dosť svalnaté. Mohutné. Strčila si ruky pod stehná a zviezla sa na sedadle.

Yves bol stavaný celkom inak – bol štíhly, útlý a, samozrejme, oveľa starší.

Prezrela si jeho oblečenie. Džínsy a džínsová bunda. Hotové móдне fiasko. Mala podozrenie, že by mu bolo jedno, keby mu povedala, že niektorí ľudia považujú za neodpustiteľnú urážku, ak si niekto oblečie džínsy a džínsovú bundu, pokiaľ nie je členom skupiny Status Quo.

Vlasy mal čisté, pekné a hodvábne, hoci ho možno strihal krátkozraký učen tупými záhradníckymi nožnicami. Nadýchla sa a cítila jeho zemitú vôňu, nebol to pach špiny. Stavila by sa, že nepoužíva vodu po holení.

„Viete, nečaká vás nijaká skúška.“

Siena očervenela. Čo je to s ňou? Tento chlap ju pristihol, ako ho ovoniavala. Viac-menej. Tvár jej horela. Doma by sa ospravedlnila. Nepatrilo sa vyvalovať oči a už vôbec nie očividne ovoniavať ľudí, ale z neznámeho dôvodu, možno preto, že nebola doma, si dovolila pre zmenu povedať, čo si naozaj myslí. „Len skúmam prostredie a pokúšam sa zorientovať.“

„Volám sa Jason. Mám dvadsaťdeväť rokov. Stačí?“

„Vždy ste takýto *fâche*?“ Pokrčila plecami, keď si spomenula na správne slovo. (Teda, nahnevaný.) A potom to takmer pokazila, zarazila ju jej odvaha. Také čosi nikdy nikomu nepovedala a určite nie Yvovi. Také čosi by ho nahnevalo.

„Nie, iba keď som hore od pol šiestej ráno a musím vstať o päť hodín.“ Vytiahol z vrečka plató s tabletkami, jednu vybral a hodil si ju do úst.

„Takže ste trochu unavený.“ Nečudo, že hltá energetické tabletky alebo čo.

Neveriacky na ňu pozrel. „Vy ste hotový Sherlock.“

Siena zatvorila ústa. Už chcela dodať, že mu je vďačná, že po ňu prišiel. Títo ľudia pracujú neuveriteľne tvrdo. Môže sa čudovať, že je podráždený? Hoci to zrejme bolo riziko podnikania, nočné výjazdy na letisko sú pravdepodobne najlukratívnejšie. Zvraštila nos.

„Viete,“ usmiala sa, aby dala najavo, že chce skôr pomôcť, nie byť hrubá, „keby ste si tu upratali, mohli by ste mať viac zákazníkov. A mohli by ste si kúpiť lepšie auto.“

„Neviem prečo.“

„Chcete povedať, že vašim zákazníkom to neprekáža?“

„Zatiaľ sa nikto nestážoval.“

Siena v tme urobila grimasu. Britom je možno jedno, ako vyzerajú taxíky.

Auto veľkou rýchlosťou vybralo zákrutu a zišlo z hlavnej cesty. Rodinný šofér Alain by sa zhrozil.

Nejdú opačným smerom, než je Londýn? Aspoň podľa dopravných ukazovateľov? V žalúdku pocítila nevoľnosť.

„Kam ideme?“ spýtala sa. Bola hrdá na to, že jej hlas znel normálne. Mala požiadať tohto Jasona, aby jej ukázal doklady. Sedemnásťročnú dcéru Thierryho Deneuva vlani v júni v Taliansku uniesli. Všetci vedeli, že zaplatil obrovské výkupné, aby ju vrátili, hoci polícia ho varovala, aby to nerobil.

„Domov.“

„K vám domov?“ Siena sa vystrela, pritisla si kabelku na hrud' a sledovala svetlá, ktoré sa mihali za oknom. Teraz išli dosť rýchlo. Zrejme to bolo smiešne, ale v tej kabelke mala všetko potrebné.

Jason obrátil hlavu a zvláštne na ňu pozrel. „Presnejšie do Laurinho domu.“

„Možno som práve vystúpila z lietadla, ale viem čítať.“

„To je dobre.“

Myslí si, že je hlúpa? „Tak prečo ideme opačným smerom?“

Parížski taxikári ju niekedy vzali na okružnú jazdu, keď počuli, že hovorí po anglicky, domnievali sa, že je turistka.

„Nejdeme.“

„Tak prečo tabuľa ukazovala tamtým smerom?“ Kývla smerom k diaľnici.

„Pretože tam je.“

„Tak prečo ideme smerom na Slew?“ Ukázala na modrú tabuľu, ktorá sa presne v tej chvíli zjavila ako na zavolanie. Jason nemusí vedieť, že Siena netuší, kde je Slew.

Jason vyprskol od smiechu a priškrteným hlasom sa spýtal: „Kam?“

„Na Slew.“ Prižmúrila oči. Len počkaj, keď sa porozpráva s Laurie, túto taxislužbu už viac nepoužije.

Hoci Jason bol smrteľne unavený, triasol sa od smiechu.

„Hopla!“ Skrútol volant a zišli z diaľnice M4 na cestu M25 do Gatwicku a Watfordu.

„Takmer som to minul,“ ešte vždy sa chechtal. Ako môže byť táto rozmaznaná baba Laurina príbuzná? To nebolo možné.

„Tak teda,“ znova vyprskol, „kde podľa vás býva Laurie? Očividne nie v Slew.“ Znova zachripel a plieskal po volante, aby sa upokojil.

„V Leighton Buzzarde.“ Siena si prekrížila ruky na hrudi a vystrčila bradu.

„Dobre,“ znova zachripel, „tam smerujeme. A Slew sa vyslovuje *slau*.“

„Myslím, že je veľmi nespôsobné vysmievať sa mi. Ako som to mala vedieť? Keby ste prišli do Francúzska, nevysmievala by som sa z vašej výslovnosti.“

Vyčerpane na ňu pozrel. „Ale ja nie som Francúz. Tak prečo by ste sa vysmievali? Vy ste Angličanka.“

Odula pery a zopla ruky.

Lepšie sa jej prizrel. Vyzerala fakt dobre, ak sa človeku páči ten typ. Náročná baba. Má apartmán v mrakodrape, nakupuje na Piatej avenue a v Mayfairi. Ten typ poznal. Veľmi dobre ho poznal. Určite má zverenecký fond a očakáva, že všetci urobia, čo im rozkáže. A sama nevie urobiť nič. To už zažil a nemienil sa znova stať zlatou baňou nejakej baby. Jeho bývalá Stacey bola presne taká a opustila ho, len čo sa rozhodol zmeniť prístup.

A napriek svojim najlepším úmyslom sa znova stal záchrancom. Dnes ráno o šiestej bol ešte v Glasgowe. Keby ho niekto iný požiadal, aby rýchlo vyrazil na Heathrow, povedal by mu, nech sa dá vypchať, ale bol Lauriným dlžníkom. Prenajala mu svoj dom za smiešne nízku cenu, a keďže s ňou spáva jeden z jeho najlepších kamošov, nemôže byť zlá. Cam bol veľmi náročný, pokiaľ išlo o ženy.

„Takže ste sa sčista-jasna rozhodli navštíviť sestru?“ Ešte vždy sa hneval.

„Áno, rada by som s ňou strávila nejaký čas.“ Keď videl jej veselý, povrchný úsmev, zaškrípal zubami. Nemienil jej nič vysvetľovať. Laurie mu dala jasné pokyny. Keby sa vypytoval niekto z rodiny, nemal prezradiť, že žije v dome, ktorý zdedila po strýkovi Milesovi. Jej matka bola očividne nespokojná s jeho poslednou vôľou. A Jason nesklame Laurinu dôveru... najmä nie, keď ide o jeho rozmaznanú, snobsku – a veľmi sexi – pasažierku.

Kapitola 2

Keď Land Rover konečne s rachotom zastal, mohli byť kdekoľvek. Bola tma ako v rohu a Siena sa mohla spoľahnúť iba na Jasonovo slovo, že prišli na správne miesto.

Jason otvoril dvere a čakal, kým vojde dnu, od úst mu v mrazivom vzduchu stúpali obláčiky pary. Siena ho rýchlo nasledovala. V tomto dome vyrastala. Žila tu do svojich šiestich rokov. Tu boli ozajstná rodina. Mama, otec a dve sestry. Zaťala nechty do dlaní a obzerala sa. Pred nimi sa ťahala úzka chodba, hore viedlo krásne drevené schodište.

Keď Jason zažal svetlo, Siena zažmurkala a usmiala sa pri pohľade na dubové schodište, na ktorom bol pásikavý behúň prichytený mosadznými tyčami. Vo veľkom zrkadle v rustikálnom dubovom ráme sa odrážal starožitný mosadzný luster v strede stropu. Bolo to krásne a vôbec si dom tak nepredstavovala, matka sa o ňom vyjadrovala veľmi pohrdavo. Chvíľu počkala, ale nič sa jej nevynorilo v pamäti. Absolútne nič.

„Obývačka, kuchyňa.“ Jason ukázal na zatvorené dvere na pravo. „Tvoja izba je vzadu hore. Kúpeľňa sa nachádza v strede chodby.“

Siena zažmurkala, vzala si tašku a vystretá ako pravičko potláčala nevysvetliteľné slzy. Nemala dôvod plakať. Len sa potrebuje vyspať, to je všetko. Dnes toho prežila veľa a momentálne si tým nechcela zaťažovať myseľ. Vedela len to, že má oťažené viečka, oťaženú hlavu a to hlúpe srdce bolo ešte oťaženejšie. Čo čakala? Že sa tu bude cítiť ako doma? Ak si okamžite neľahne do postele, nikdy sa jej nepodarí vyjsť hore, a musí vidieť svoju izbu.

Chvíľu sa prehrabávala v kabelke, potom vylovila peňaženku. Musia mu stačiť eurá.

„Ďakujem,“ strčila Jasonovi do ruky desaťeurovú bankovku. Bez obzretia stúpala po schodoch. Počula, ako tresli dvere, ale priveľmi sa ponáhľala do svojej izby, posledné schody brala po dvoch.

Tu vo svojej izbe sa možno bude cítiť inak. Túto izbu jej zariadila staršia sestra. Tu spávala do svojich šiestich rokov a desiatich mesiacov, kým ju matka nevzala do Francúzska a neopustila Laurie a otca, na ktorého si nespomínala.

Zastala pred zavretými dverami, zhlboka sa nadýchla, chytila kľučku a vstúpila do hrejivého svetla nočnej lampičky, ktorú pre ňu niekto nechal rozsvietenú. To príjemné svetlo v nej vyvolávalo pocit, že je tam vítaná, akoby ju tam očakávali, na posteli boli na páperovom paplone navrhnuté vankúše. Najradšej by na ten paplón skočila.

Tá izba naozaj vyzerala dokonale. Prešla dlaňou po bielom bielizníku konča staromódnej postele a vychutnávala si ten krásny vidiecky štýl od ligotavých mosadzných žrdí na posteli cez jemné čipkové záclony na okne, drevenú podlahu, až po pekný huňatý koberec pod svojimi nohami. Izba vyzerala presne tak, ako na fotografii. Ale to bolo jediné, čo sa jej zdalo známe. Hruď jej zovrela panika.

Raz videla záchranárov na horskom svahu, ktorí zúfalo pátrali v snehu po ľuďoch, ktorí prežili pád lavíny. Cítila sa ako oni, zúfalo sa hrabala v spomienkach a usilovala sa nájsť aspoň jednu, ktorá jej potvrdí, že sa kedysi hrala, obliekala sa a spávala v tejto izbe. Ale nič. Doľahla na ňu pochmúrna nálada. Urobila hlúpu chybu?

Zhlboka sa nadýchla a vystrela plecيا. Bláznivý nápad. No a čo, ak sa nepamätá na tento dom? Na tom predsa nezáleží. Zajtra príde Laurie a znova budú spolu ako sestry. Môžu stráviť príjemný večer pri víne a čokoláde, pozrieť si nejakú babskú limonádu, ako to býva v babských limonádach, a zabudnúť na *maman* aj na Yva. Na zásnuby a svadby, na to, že sklamala rodinu, na všetko. Zatvorila oči. *Maman* už určite našla jej odkaz.

No je predsa dospelá. Nemusí ju žiadať o dovoľenie, aby odišla z domu. Uistila ju, že na Vianoce sa vráti. Príde na Harryho oslavu.

Váhavo vybrala mobil a pozrela na kopu neprijatých hovorov. Nedbala na úzkosť v hrudi, vyplla ho a strčila hlboko do kabelky.

Tá posteľ s nadýchaným paplónom vyzerala lákavo. Keď odhrnula prikrývku, paplón zašuchoril a sľuboval jej pohodlie.

Vyzliekla sa, odhodila oblečenie na dlážku, odstrčila vankúše nabok, vklázla pod paplón a okamžite sa zaborila do matracu. Takto sa cíti človek, ktorý sa vráti domov? Ležala pod bielou prikrývkou a počúvala. Zvonka prichádzali zvuky áut. Zdali sa jej veľmi blízko a boli veľmi hlasné. Celkom iné ako na zámku.

Keď položila hlavu na vankúš a pomaly upadala do driesmot, zdalo sa jej, že zo schodov počula kroky, ale bolo by priveľmi namáhavé znova otvoriť oči. Laurie je doma. Chvíľu sa bránila spánku, ale premohol ju. Môžu sa spolu naraňajkovať.

Kapitola 3

V kúpeľni s viktoriánskym umývadlom a vaňou bolo cítiť vlhkosť, akoby ju niekto pred chvíľou použil, ale po Laurie ani stopy.

Sienina dychtivá prehliadka domu trvala presne osem minút. Takmer začala skúmať steny, či nenájde tajné dvere vedúce do iného krídla. Nie. V zámku bolo v hale viac nábytku než tu v celom dome.

Ale kde je Laurie? Siena usúdila, že zrejme išla do obchodu, lebo chladnička bola takmer prázdna, našla tam len čosi, čo sa nazývalo pastiersky koláč, hoci sa to nepodobalo na nijaký koláč, aký poznala, a bolo tam aj trochu mlieka v najčudnejšej sklenej fľaške, akú kedy videla.

Vyschlo jej v ústach a pretlačila sa okolo borovicového stola pre štyroch, aby sa lepšie pozrela na veselé jedálenské podložky s obrázkami červených, žltých a oranžových kuriatok, potom zapla smaltovanú červenú kanvicu. Útulná vidiecka kuchyňa priam lákala, aby tam chvíľu zostala, sadla si k stolu a porozprávala sa. Vedela si predstaviť, ako tu trávi večery, sedí na stoličke a so sestrou popíja víno. Vzdychla si. Nevedela sa

dočkať, kedy uvidí Laurie. Dobre sa spolu zabavia a hádam jej nebude prekážať, ak tam Siena zostane trochu dlhšie.

Načiahla sa do ošúchanej drevenej skrinky natretej nakré-movo a našla zbierku porcelánových šálok, na každej bola iná kvetina. Uvarila si čaj, oprela sa o kuchynský pult a skúma-la pestrú zbierku porcelánových pohárikov na vajíčka a kera-mických džbánov, ktoré stáli na policiach dreveného kredenca na druhej strane miestnosti.

Vzala si šálku, prešla po terakotovej dlažbe, ktorá ju chladila pod nohami, a zamierila do veľmi, veľmi malej obývačky. Celá izba bola menšia než jej obliekareň v parížskom apartmáne, ale napriek tomu pôsobila čarovne – na pohovke sa vynímali fialové kvety vistérie a dokonale zladené nadýchané vankúše v tmenných farbách. V izbe bol dokonca ozajstný kozub s keramickými kachličkami s kvetinovým vzorom a v stojane stálo niekoľko mosadzných kutáčov. Na mriežke ležali zrolované noviny a uhlie pripravené na zapálenie. Cítila sa tak trochu ako Snehulienka, ale bola si istá, že Laurie to nebude prekážať, a vzala z preplnenej drevenej kozubovej rímsoy škatuľku so zápalkami. Bolo tam aj zopár zarámovaných fotiek, na jednej bola Laurie so svojím priateľom Camom, zachádzali sa od smiechu na čomsi mimo záberu, a vyblednutá čiernobiela fotografia staršieho muža. Siena ju chvíľu skúmala, potom ju rýchlo vrátila na miesto.

Oheň sa rozhorel. Zvládla to. Šťastne si vydýchla, schúlila sa na pohovke a vzala jeden z časopisov, ktoré si kúpila na Letisku Charla de Gaulla. Nebola to vzrušujúca vyhládka čakať na Laurie listujúc stránkami časopisu s fotkami žien vo flitrových večerných šatách, s trblietavými očnými tieňmi a parádnyimi kabelkami, a počúvať pri tom pukot ohňa. Obrátila stránku. Takže zamešká Claudovo vianočné soirée v Musée d'Orsay. Bola to možno najlepšia akcia v Paríži a tak trochu to

ľutovala. Iba pokrčila plecami, vyrovná sa s tým. To nič. S Laurie si užije skvelú zábavu.

Akoby ju privolala, rozvibroval sa jej mobil.

„Ahoj, Sien... son mi napísal... ťa vyzdvihol.“ Laurin prerušovaný hlas znel ako hlas Daleka z *Pána času*.

„Nepočujem ťa dobre.“ Siena zvrátila tvár, keď počula, ako žalostne znie jej hlas. Bolo to trápne, nechcela vyzeráť ako chudera. „Ešte si v Yorkshire?“

„Áno, prepáč. Zlý signál. V... mocnici. Ako sa ti páči izba? Si... Teraz nemôžem nechať N... zatiaľ. Ale neboj sa, Jason...“ Signál sa definitívne prerušil a mobil dlho bzučal.

Siene sa neprijemne rozbúšilo srdce a hrýzla si peru. Tak kto bol ráno v kúpeľni? A kedy bude mať šancu poriadne vysvetliť Laurie, ako dlho chce zostať? Laurie si zrejme myslela, že Siena má konečne voľný víkend a prijala jej pozvanie pred dvoch rokov.

Urobila grimasu. Znelo to hlúpo. Bolo to hlúpe. Ubehlo vyše sto víkendov, keď mohla navštíviť sestru, mala to urobiť skôr. Pozrela na mobil a všimla si zmeškané hovory a odkazy. Mohla by ich rad-radom vymazať, ale keď ich tam nechá, to akoby nechala osu v kompótovom pohári. Nič jej nehrozilo, kým tam osa zostala zavretá.

Keď držala mobil v ruke, mala pocit, akoby držala tikajúcu bombu.

„Najvyšší čas skončiť, Ben.“

Ben pustil hadicu, z ktorej striekala voda na betónovú podlahu, strhol si z hlavy čiapku a strčil ju do vrečka. Hadica sa chvíľu divo zmietala a ostriekala Jasonovi nohavice, prv než Ben pribehol ku kohútiku a zastavil vodu. Jason civel na mokrý fľak od rozkroku ku kolenu. Namojveru, celkom akoby sa

pomočil. No nebude hrešiť chlapca. Sám si bol na vine. Už by mal vedieť, že Ben berie všetko doslovné.

Jason si vzdychol. Plusom bolo, že mohol byť neuveriteľne úprimný, mínusom bolo, že si musel dávať veľký pozor, čo mu hovorí.

„Keď umyješ potrubie na stáčacej linke, môžeš to zabaliť.“ Rýchlo sa poobzeral po malej stodole, zmocnil sa ho známy pocit hrdosti. Ligoťavé fermentačné nádrže, stáčacia linka a vrecia s obilím uložené pri stenách. Vysoký strop v stodole vytváral chladné, ale vzdušné pracovné prostredie, každé ráno sa tešil, keď tam prišiel.

„Dnes si odvieďol dobrú prácu. Keď už je všetko vo fľašiach, na budúci týždeň môžeme začať znova.“

Dnes makali ako najatí, takže necítili chlad v stodole, kým Ben Jasona neostriekal. Teraz mu chlad prenikol pod všetky vrstvy. Nadnes to môžu zabaliť. Rýchle tempo sa vyplatilo. Boli pripravení zajtra začať variť. Benovi sa podarilo opraviť šrotovník, takže môžu rozdrviť sladový jačmeň a zmiešať ho s vodou na kašu. Varenie piva bol zázračný proces. Vždy ho prekvapovalo, že z tej jednoduchej kombinácie vody a obilia môžu vyrobiť pivo rozličných chutí.

Pokrútil stuhnutým krkom. Ten úspešný deň by bol ešte lepší, keby si mohol dať horúcu sprchu, navečerať sa a zaľahnúť. No ešte musí čosi vybaviť v kancelárii a prejsť cez dvor, aby pozrel na Willa, tam si dopraje jedno pivo a zamieri domov. Bolo skvelé, že jeho obchodný partner má hostinec hneď vedľa a, samozrejme, patrí mu táto stodola ako stvorená na malý pivovar.

„Jason, čo si dáš? Pracovnú dovolenku?“ Will zoskočil z barovej stoličky, zdvihol drevenú dosku a prešiel na druhú stranu baru. Ben už bol pohodlne usadený pri bare a popíjal pivo.

„Coronu, prosím.“

„To vážne?“ Will zagúľal očami a pozrel na Bena. „Tuná Ben je verný svojej značke. Pije Chilternskú pýchu. Sú to tvoje peniaze. Ak si kúpiš svoje pivo, budeme spokojní obaja.“

Ben zdvihol krígel. „Chutí skvele, šéfko.“

Jason sa zasmial. „Tak fajn.“ Len si chcel dať niečo chladné. „Dám si to isté.“

„Vyžehlil si všetky problémy?“ Will bol ideálny obchodný partner, mlčal, keď bolo treba, inokedy ho nadšene podporoval. Zoznámili sa na univerzite, kde obaja hrali ragby, ale mali spoločné aj viac, nielen lásku k pivu. Obaja v posledných rokoch stratili otcov, čo posilnilo ich priateľstvo, hoci Willov vzťah s otcom bol vždy napätý, čo Will pripisoval tomu, že podľa neho neboli pokrvní príbuzní.

„Áno. Jedna nádrž tiekla, ale Ben ju opravil.“

„Skvelé, že vieš zvrátať, Ben. Prídeš dnes večer?“

„Áno.“ V hneďých očiach mu žiarilo nadšenie. „Budú tam super baby, nie? Majú rady také hlúposti, čo?“

Will prikývol, v očiach sa mu mihlo pobavenie, celkom ako starému štátnikovi pri pohľade na mladého frajera.

Jason zaklonil hlavu. „Dofrasa, celkom som zabudol. Som nahratý. Včera v noci som musel niečo vybaviť pre Laurie.“

„Myslel som si, že na to má svojho chlapa. Cam je hrozný lenivec.“

Obaja sa zasmiali. Cam s nimi študoval na univerzite a oni sa nevedeli vyrovnáť s tým, že si našiel spriaznenú dušu a usadil sa.

„Laurina sestra sa rozhodla odskočiť si z Paríža na víkend. Chápeš, bez varovania. Tak som musel fičať na to posraté le-tisko a vyzdvihnúť tú rozmazanú babu.“

„A kde je teraz?“

„Dúfam, že už letí tam, odkiaľ prišla.“

„No dobre. Tak kedy sa stretneme?“

Jason si počúchal šiju. „Uvidím.“

„Mohla by to byť nová zákazníčka nášho pivovaru. Chcem omrknúť konkurenciu,“ Will sa uškrnul, „a Ben chce omrknúť sexi baby.“

Jason sa chrptom oprel o predné dvere, zhodil z nôh mokré topánky na veľkú štvorcovú rohožku, ktorú kúpil, aby chránil Laurin koberec, začal sa vyzliekať a hádzal oblečenie na dlážku. V hostinci sa mu šaty trochu usušili, ale vždy chodil domov špinavý a mokrý, čomu sa pri práci v pivovare nedalo vyhnúť. Zvykol si vyzliekať sa pri dverách, tak to mal neskôr bližšie k práčke.

Rýchlo vybehol po schodoch, tešil sa na prúd horúcej vody na boľavých pleciach. Sprcha je bezpochyby najlepší vynález moderného sveta. Spolu s dobre vychladeným pivom priamo z fľaše. Mal si vziať hore jedno so sebou.

Myšlienky na orosené fľaše a chladný nápoj v hrdle rýchlo prerušil výkrik, len čo urobil tri kroky do kúpeľne.

Doparoma! Vo vani ležalo úplne nahé – akoby nie, keď bolo vo vani – hotové stelesnenie krásy s ružovými stvrdnutými bradavkami, alabastrovou pleťou, dlhými nohami a so svetlým ohanbím, ktoré prezrádzalo, že je prirodzená blondínka. Sťažka preglgol, nevedel odtrhnúť pohľad od jej prs, ktoré sa pokúšala zakryť prekríženými ramenami.

„Zmizni! Zmizni!“ Už mu tykala a vyháňala ho rukami.

„Doriti, čo tu robíš?“

„Kúpem sa, ty debil. A ty čo tu robíš?“

Jason sa pokúšal sústrediť na jej tvár. Hoci bola vo veľkých rozpakoch, líca mala slabo ružové.

„Chcel som sa osprchovať.“

„Obráť sa. Nedívaj sa.“

Zahryzol si do pery a odvrátil sa. „Snažím sa.“ No nesnažil sa až tak veľmi, ako sa snažil ubrániť smiechu.

„Snaž sa viac,“ vyprskla.

Počul šplachot vody a plesknutie nôh na podlahe, keď sa usilovala vyliezť z vane.

Keď sa otočil, osušku mala omotanú okolo tela ako tógu.

„Čo tu robíš?“

„Ako to myslíš, čo tu robím? A ty čo tu ešte vždy robíš? Keď tu nie je Laurie, myslel som si, že sadneš na prvé lietadlo domov.“

Zavládlo ticho a Jason videl len jej temeno. Chvíľu sa cítil ako víťaz. Potom vystrčila bradu.

„Pomyslela som si, že tu zostanem, kým sa nevráti.“

To veru bude dlho čakať. Vtiahol líca, potláčal úškrn. „Keď si sa s ňou naposledy rozprávala?“

„Dnes popoludní.“

Jason sa takmer nahlas zasmial, keď v zrkadle videl, ako si za chrbtom drží palce. Keď mala hlavu naklonenú nabok a ostražito ho pozorovala, pripomínala mu spurnú tínedžerku, hoci telo nemala ako tínedžerka, bola ozajstná žena.

„Zvláštne, že sa ti nezmienila, že sa natrvalo presťahovala do Yorkshiru.“ Nemalo zmysel ďalej to tajiť. Siena si veľmi rýchlo uvedomí, že jej sestra teraz žije v Yorkshire.

Oči sa jej na chvíľu zastreli a videl, ako uvažuje, čo ďalej. Bolo mu do smiechu, ale niečo v jej tvári mu prvý raz prezradilo, že je zraniteľná. Nebola taká sebaistá, ako si myslel. Zháčil sa.

„Bol hrozne zlý signál,“ vystrčila bradu do vzduchu, „ale neodpovedal si mi na otázku. Čo tu robíš? Hovoríš, že Laurie

sa presťahovala do Yorkshiru. Tak čo, rozhodol si sa sem nastahovať?“

Prekrížila si ruky a tvrdo naňho pozrela, ale veľmi rýchlo si uvedomila, že je ťažké držať osušku s prekríženými rukami. Osuška sa zosuchla a odhalila stvrdnutú bradavku. V lone pocítil túžbu. Prižmúril oči a zagánil na ňu, usiloval sa zahnať neposlušné myšlienky, že by sa najradšej dotkol jej nahého prsníka. To čo má byť, dofrasa? Kde sa to vzalo? Hrozilo, že si v boxerkách urobí hanbu.

Zružovená od kúpeľa, s dvíhajúcou sa hrudou a s perami pobúrene oduťými vyzerala rozkošne. Už dávno sa vzdal túžby po takej rozkošnosti, lebo potrebovala, aby sa o ňu človek staral, a ako už zistil, toho nebol schopný.

„Ak hneď odídeš, nenahlásim ťa polícii. Vieš, včera večer som si poznačila tvoju poznávaciu značku.“ Keď videl, ako vystrčila bradu, prezradilo mu to, že má guráž, ale iba si vymýšľala, aby ho zastrašila.

„Policajti ťa nájdu. Napísala som esemesku mame. Ak hneď odídeš, neoznámim to tvojej spoločnosti.“

Jason sa zamračil, keď počul tie nezmysly, a zvrátene ho tešilo, keď videl, aká je odhodlaná pôsobiť, akoby to mala pod kontrolou. Vedel, že to od neho nie je pekné, ale k tejto babe sa netúžil správať pekne. Chcel, aby vypadla z jeho domu.

Na lícach jej nabehli červené ťlaky a tie ju prezradili.

„Čo presne neoznámíš?“ Oprel sa bokom o umývadlo a prekrížil si ruky.

O čom to trepe? On bol predstaviteľom svojej spoločnosti, Will bol tichým partnerom, takže spoločnosť tvorili on a Ben, no Ben bol väčšinou mimo. Očividne mala na mysli inú spoločnosť, hoci si nebol istý akú.

„Že tu,“ videl, ako hľadá správne slovo, „squatuješ.“

„Squatujem?“ vyprskol. Nikto ho nikdy neobvinil, že neplatí nájomné, najmä teraz, keď nemal peňazí nazvyš. Neraz sa pokúšal zaplatiť Laurie viac než tú smiešne malú sumu, ktorú od neho chcela ako nájomné. Vždy trvala na tom, že jej robí službu, keď sa stará o dom.

„Áno.“ Pokrčila širokými, ale pôsobivými plecami. „Stavím sa, že si si odomkol tým istým kľúčom ako včera, keď si ma pustil dnu.“

„A ako som prišiel k tomu kľúču?“

Zatvorila ústa. Zavládlo ticho a on ho neprerušil, vycítil jej neistotu.

Vzdorne stisla pery a prižmúrila oči.

Ústa sa mu vykrivili, v duchu počul hudbu Ennia Morriconeho z westernu *Pre hrst' dolárov*, ktorá znela pri súboji dvoch kovbojov.

Pohodila hlavou. „To neviem, ale chcem, aby si zmizol.“

„Mimochodom, slečinka, ja tu bývam. A chcem sa okamžite osprchovať.“ Obrátil sa jej chrbtom, pustil sprchu a stiahol si boxerky.

Zdesene zhĺkla, utiekla z kúpeľne a počul, ako tresla dverami.

Jason schádzal po schodoch, pripravený niekoho zaškrtiť. Najradšej Sienu s jedným „n“. Nijaký sudca v krajine by ho neuznal za vinného. Tá rozmaznaná baba minula všetku teplú vodu. Bol zmrznutý na kosť a po troch sekundách sprchovania vlažnou vodou bol hotový. Ešte vždy sa skrývala vo svojej izbe, chvalobohu. Dúfal, že si balí veci, no taxík na letisko si musí vybaviť sama.

Priskočil k chladničke a chcel otvoriť dvierka, a vtedy sa zarazil. To nemôže byť pravda. Pri mikrovlnke ležal plastový obal so zvyškami čohosi, čo podozrivo pripomínalo pastiersky

koláč. Zaškvrkalo mu v bruchu, cítil kyselinu. Dočerta, potrebuje sa poriadne najesť. Pomaly otvoril dvierka na chladničke. „Neverím, doriti!“ skríkol a zabuchol dvierka. Táto barbina mu zjedla večeru a akoby to nestačilo, nechala tanier, príbor a obal na linke.

Zavrhol predošlé myšlienky a pomyslel si, že ju s radosťou odvezie na letisko s tým jej značkovým kufríkom na koleskách, nasadí ju na prvé lietadlo do Paríža. Kedy odchádza?

Naozaj dostal Laurinu vystrašenú esemesku len včera o tomto čase? Ako mohol odmietnuť jej prosbu, aby rýchlo išiel na Heathrow a vyzdvihol jej sestru, ktorá sa očividne rozhodla sčista-jasna ju navštíviť? Osobne si myslel, že taká nečakaná návšteva je prejavom sebeckta a bezohľadnosti, ale čo už on vie? Laurie tým bola očividne nadšená, hoci trochu smutná, že nemôže prísť. Samozrejme, že nemôže, keď má dom plný stavbárov, ktorí ho rekonštruujú, Cam nie je doma a teraz musela chuderku Norah odviezť do špitála. Tú starú Norah a jej manžela Erica videl iba raz, ale ak je Norah v nemocnici, musí to byť vážne, lebo má tuhý korienok.

Znova otvoril chladničku, schmatol fľašu piva a hľadel na bezútešne prázdne poličky. Po celom dni tvrdej práce sa mu nechcelo ísť do supermarketu, ale vždy lepšie ako vyrobiť si ďalší vred. Neochotne odložil pivo do chladničky. Nemôže si ho dať na prázdny žalúdok a sadnúť do auta. Nechcel prísť o vodičský. Schmatol bundu, strčil do vrečka peňaženku a vyšiel na chodbu vo chvíli, keď Siena schádzala po schodoch.

„Musím si s tebou niečo vybaviť.“

„Čo?“

„Zjedla si mi večeru.“

„Ako som mala vedieť, že je to tvoj koláč? Myslela som si, že mi ho tu nechala gazdiná.“

Bez slova sarkasticky zdvihol obočie.

„Pozri, nikto tu nebol. Nevedela som, že tu bývaš. Usúdila som, že si taxikár, a včera si k tomu nič nepovedal.“

No dobre, cítil sa trochu previnilo, lebo jej to nevysvetlil. Nechal ju v mylnej domnienke.

„Len preto, lebo som si myslel, že keď sa dnes vrátim z práce, už budeš preč.“

„Nie som preč.“

„To vidím.“ Vyzeralo to ako fraška, ale hoci sa hneval, že sa musel sprchovať studenou vodou a zostal bez večere, mal výčitky svedomia, že sa správa tak detinsky. Toto je predsa Laurina sestra a on bol Lauriným veľkým dlžníkom. Keď začal podnikáť, pomohla mu. Jemnejšie sa spýtal: „Tak kedy odchádzaš? Mám ti vybaviť taxík na letisko?“

„Netreba, nepotrebujem taxík.“

„No dobre,“ usmial sa. „Pôjdeš vlakom? Nemáš veľa batôžiny, tak by si mala prejsť cez Londýn bez problémov. Ráno ťa môžem hodiť na stanicu, ak chceš.“ Obliekol si bundu.

Vystrčila bradu. To gesto už dobre poznal. Barbie, princezná bojovníčka. „Chvíľu tu zostanem.“

Prudko zdvihol hlavu. To nemal v pláne. Rád žil sám. Nechcel byť zodpovedný za nikoho iného, len za seba. Dlho mu trvalo, kým sa k tomu dostal a bol si istý, že jeho matka aj sestry sú finančne zabezpečené. Pokiaľ išlo o jeho bývalú Stacey, ešte vždy sa cítil previnilo, ten pocit mu v žalúdku ležal ako kameň.

„Chvíľu? To sotva.“

Vzdorovito stisla pery. „Nie je to tvoj dom.“

„Ale nemôžeš tu zostať.“

Znova vystrčila bradu. „Laurie hovorila, že môžem.“

Jason takmer zavrčal. „Kedy to povedala?“ To bolo preňho čosi nové.

„To je jedno, kedy to povedala. Mám tu izbu.“

„Áno... ale...“

„Budem sa ti vyhýbať.“

No jasné.

„Tak čo je podľa teba chvíľa? Predĺžený víkend?“

Pokrčila plecami a videl, ako preglgla. Takže nie je taká sebaistá, ako si pôvodne myslel. „A čo tvoja práca?“ Bolo by super, keby si mohol na pár dní oddýchnuť. „Nebudú ťa čakať?“

Pokrútila hlavou, tvárila sa pobavene. „Ja nepracujem.“

„Prečo ma to neprekvapuje?“ Proti vlastnej vôli sa musel spýtať: „Tak čo robíš celé dni, ak nepracuješ?“

Vystrela sa. „Všeličo. Chodím na módne prehliadky, stretávam sa s kamoškami, chodím do divadla, na výstavy, na nákupy. A chodíme aj na večierky a na lyžovačky. Som fakt za neprázdnená. Stále.“

„Pekný život, ak si to môžeš dovoliť,“ poznamenal sucho. „Obávam sa, že v Leighton Buzzarde si také čosi neužiješ.“ Veril, že sa bude nudiť a do dvadsiatich štyroch hodín sadne na lietadlo domov.

Tak očarujúco sa naňho usmiala, až mu to vyrazilo dych. Bola pekelné otravná, ale fakt kočka.

„Ďakujem, Jason. Ani nebudeš vedieť, že som tu. Sľubujem.“

Mal pocíti, že to bude vedieť.

Keď ju vzal do supermarketu, zdalo sa mu, že je to skvelý nápad. Nech si nakúpi jedlo na dnešný večer a prestane kradnúť jeho večeru. Nerátal s tým, ako dlho jej to potrvá.

Uložil si do košíka šesťkusové balenie piva a poobzeral sa dookola. Kam odišla? On už mal všetko, čo chcel. Siena očividne plánovala kúpiť viac vecí. Opustil ju v prvej uličke, kde si začala prezeráť papriku. To myslí vážne? Nebol úplný

nevdzdelanec, jedol päťkrát denne, ale skutočne si musí tak starostlivo prezerat zeleninu? Toto mala byt rýchlovka ako vždy. Pizza, pivo, pizza. A ešte viac piva, zo dva polotovarové pastierske koláče a bolonské špagety. Občas aj pena na holenie a dezodorant.

Keď sa obrátil a šiel po svojich stopách, zbadal ju v uličke, kde bola chladnička so syrmi. Ten nemožný košík mala prázdny. Stála tam, priveľmi pekná na vlastnú škodu, a dvaja vzrušení mladí chalani po nej pokukovali, zrazu ich veľmi zaujali jogurty v regáli vedľa nej.

Siena si to neuvedomovala, brala do ruky rozličné syry a čítala texty na obale, hlavu nakláňala nabok ako zvedavý vrabec.

Preboha, prečo mu to nenapadlo? Zrejme nevie variť. Nemá ani potuchy. Toto bude úplná strata času. Podišiel k nej a zagánil na tých chalanov, tí sa zrazu rozhodli, že jogurt nie je nič pre nich.

„Čo tu robíš?“ Pokrútil hlavou. „Pod sem,“ chytil ju za lakeť a rázne ju odtiahol za roh do oddelenia polotovarov. „Máš rada cestoviny?“

„Páni!“ Obrátila sa k nemu s vyvalenými očami. Vyzerala ako nejaká nemožná Alica v krajine zázrakov. „Pozri sa na toto.“ Vytrhla sa mu, prešla uličkou a prezerala si tovar. „Omáčka zo štyroch druhov syra? Cannelloni? Grilované bravčové rezance? Hovädzie rebierka na pive?“ Obrátila sa k nemu, oči jej žiarili nadšením. „Tuším tu majú úplne všetko. Úžasné! Netušila som, že sa to dá kúpiť hotové!“

Jason to nekomentoval. Pravdepodobne v živote nebola v supermarkete.

„Veru, kto to mohol vedieť?“

„Páni, takéto čosi som jakživ nevidela.“ Zdvihla ruku a chytila plastovú nádobku s bolonskou omáčkou.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy S láskou z Paříže.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.